

Rousseau kezét fogom

(Pilis-hegyi zarándoklatok)

Szurdok III.

*Itt, ahol a fák szülik a fát,
kőmedréig árnyal a szurdok,
a Nap is lombvakulva lát,
alig sejti: hogy lazul, fogy*

*a vízvölgy, botozgat a part,
holt gyökér holt gyökérre árval,
tudva tudja; bárhova tart,
túntére tavaszi láz gyúl,*

*ébredtét a fahíd iver
zsongásával feszíti le,
terel, maga is szökne, futna,*

*felborzolt iramát vive,
vesztett édenünket vigye
a szarvasmenedékü útra.*

Ördögmalom-vízesés

*Se ördög, se malom,
csak a víz, csak a zúgás,
ahogy a szikla fúgáz,
ha áradása nyom,*

*örvénylik, omlik és
mohás mélyébe szédül,
tán az ördög ölén ül,
morg az új vízesés,*

*majd fut, lobol iramban,
cseppjében is iram van,
míg végül a lapály*

*nyugta elé nem áll –
sebaj, gondot visel rád
az obsitos Visegrád.*

Zúzmarás erdő

*Dobogókő: dobog a kő,
akárha szíve volna,
tar fáira zúzmara nő,
káprázatunkra szórja,*

*kék az erdő, avagy fehérek?
meglehet; lila, sárga,
ágkereszt ágkeresztet ér,
csöndjét imára várja,*

*tél, tél ez a javából,
bármit üzen a távol,
át- s átfújtt hóleple alatt*

*irányt búsít a lábnyom,
megannyi örökálom,
lehes* lázadásába kap.*

** levegős*

Zöld erdő

*Zöld erdőben, zöld mezőben – neszel
utánam a hívogató dal,
csábít, röptít, szárnyaltat egyre fel,*

*érezem és látom: kényeskedve jár,
ő a rejtekes, csupa fénymadár,
árnya-nincs, János-hegyi sóhaj,*

*s aminek árnya van: közelkép,
lűktető derengését réseli,
aki közelébe közel lép,
koravén titkait is felleli,*

*mit hagyott bevült vallomásul
az ifjonti, tavasz-íramu kés,
hova betegül, hova másul,
égi-e, földi-e s vész-e a vész?!*

Pibenő

*Való? Vagy képzelet?
Rousseau ad; nyújt kezét,
megint minden aranylás –*

*be jó, hogy visszaboztál!
ím: fényt jelöl a pad,
abol napheví szód száll –
zúg törvénylő szavad,*

*zúg, mindenben aranyt láss,
amikor sír, beszél,
érted sír a levél,*

*és ha már visszatértél,
maradj e völgy ölén,
akár a visszatért tél,
kezd a legelején!*

Őszi erdő

*Érdekelne, sosem tudom meg,
hány arca van, hányféle színe van
az ősznek, a máskor komor hegy
mitől tékozló, mitől folttalan,*

*elég, ha szőnyegére nézel:
színére gyúlt, fényöltésű avar,
humuszt álmodó melegével,
fel-felszított vándorvágyat takar;*

*pompa, parádé és alázat,
együtt az újdón-ismételt csoda,
és a csoda ismételt újdona,*

*nem jajong, szisszenésnyit se lázad,
öröme üdvözítő; bölcs öröm,
hiszen holnap visszajön, visszajön...*

Magda-forrás

*Sziklafobász felettem,
sziklasebből születtem,
sziklamélyből jövet,*

*kövessen, ki követ,
hogy örök-önfeledten,
loboljunk mind a ketten,*

*játsszuk el a csodát,
játsszuk ezer valóval,
amit a kő hallat át,
amit csak a való vall:*

*bű ágy a kavicságy,
bár futtom kikacagja,
égi vágy, földi vágy
egyölelésü rabja.*

Malomvölgyi-patak

*Kék ábránd, ráérősen tekereg,
kék, józan-kék, mint aki minden
évszakot szigorral mér – egyre megy,
óra, fűre, fára tekintsen,*

*halk csevegése: parti csevegés,
pisszegett titkokat regél szét,
Deák, a kúria*... kiegyezés,
most körmöli híres beszédét,*

*őskor, őrtornyos idő, úgy csap át
csöndjén, mintha ma nyert volna csatát,
jelenét békéli, akár a*

*látnokok széljárta csodája,
kék kérge alatt, kéklő fényletén,
ki tudja, mire, kire tör a fény!*

** Heckenast kúria*

Mélymocsár

*Királyvölgyben mocsár?
a fű is súgja: sértő,
nőbet-e trónra sár,
mely az erdő kegyén nő?*

*nőni nőbet, krutyog
a béka, mire mennénk,
ha a tóparti jog
haszonlesői lennénk?*

*amíg párát pibeg
a mélye, ülj le mellé,
tán meg is ünnepelné,*

*– ezt csak az érti meg –,
ki titkok közt időzik,
osztott szívvel időz itt.*

Szurdok I.

*Szurdok elő, még csupa játék,
időig kísér el a Nap,
bár elém gyérül egy-egy árnyék,
s tünékenyen hajamba kap,*

*ilymód csal, csalogat a völgyrés
hajlatába, titok-közel,
minden méterén kedvre tölt és
külön világát ködli fel,*

*bagyom, bagyom, hogy csalogasson,
hűvös rejtekébe avasson,
addig tűzhely közel ülök,*

*nyársra húzott étket sütök –
könnyűszer győzzem meredélyét,
könnyűszer napoljon a kék ég.*

Apátkúti-patak

*Bércek: Fenyves-, Somos-,
Apátkúti-futára,
bíreket bírre mos,
aggat a csönd falára,*

*hány titkos küldemény,
hány titkolt tá-ti-tá-tá
jel fut át völgy ölén,
hányat küldi világgá? –*

*iramában, ki tudja,
majd, ha magát kifutja,
vízi koktélt kever,*

*kőpárnán, avarágyon,
míg elnyomja az álom,
fűvel-fával vedel.*

Szurdok II.

*Minden, mi átsegít,
legyen sóhajnyi híd,
társ, szövetség az útban,*

*emel, ahol csak út van,
emel, emel, amíg
el nem érsz magadig –*

*újra tiéd az arcod,
napimádó kezed,
nincs, nincs mit eltakarnod,
óv az emlékezet,*

*óv vigyázón vigyázva,
mit őrizz és mi az,
mi volt s lesz távolába
az összejtig igaz.*